

TRIODUL

DUMINICA

ÎN CARE SE CITEȘTE SFÂNTA EVANGHELIE CU
PILDA ÎNTOARCERII FIULUI RISPITOR

Mulțumiri celor care au contribuit la redactarea acestui text

www.teologie.net

2015

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul cel obișnuit se cântă **Fericit bărbatul... Catisma toată. La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 3 stihiri ale Învierii, 3 ale lui Anatolie din Octoih, și 4 ale Triodului, repetându-le.**

Glusul 1:

În țară fără de păcat și plină de viață m-am încrezut și, semănând păcatul, cu secera am secerat spicele lenevirii și, în loc de snopi, am grămădit stogurile faptelor mele, pe care nu le-am și așternut în aria pocăinței. Dar Te rog pe Tine, Cel dinainte de veci, lucrătorul nostru Dumnezeu, vântură pleava lucrărilor mele în vântul milostivirii Tale, și adună grâu: iertarea sufletului meu; închizându-mă în jitnița Ta cea cerească, și mă mântuiește (de două ori).

Să cunoaștem, fraților, puterea tainei, că preabunul părinte, întâmpinând pe fiul cel desfrânat, care s-a întors de la păcat la casa părintească, îl îmbrățișează și iarăși îi dăruiește cunoașterile slavei sale; și veselie de taină face celor de sus, înjunghiind vițelul cel îngrășat; ca noi să viețuim cu vrednicie Celui ce S-a junghiat, Celui iubitor de oameni Părintelui și Celui slăvit, ce S-a junghiat, Mântuitorului sufletelor noastre (de două ori).

Slavă..., glasul al 2-lea:

O! de câte bunuri m-am lipsit, eu, ticălosul, pe mine însumi. O, de la ce împărăție am căzut, eu, pățimașul. Avuția pe care am luat-o, am cheltuit-o, porunca am călcat-o. Vai mie, ticăloase suflete, că în locul cel veșnic voi fi osândit. Pentru aceasta mai înainte de sfârșit, strigă către Hristos Dumnezeu: Primește-mă, Dumnezeule, ca pe fiul cel desfrânat și mă miluiește.

Și acum... a Născătoarei, cea dintâi, a glasului de rând.

Intrarea cu cădelnița: Lumină lină...

PROCHIMENUL:

Domnul S-a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat (Ps. 92:1)

LA LITIE

Stihira hramului, după obicei, apoi:

Slavă..., glasul al 4-lea:

Ca fiul cel desfrânat am venit și eu, Îndurate, care toată viața am cheltuit-o întru înstrăinare; risipit-am bogăția pe care mi-ai dat-o, Părinte; primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei, același glas.

Caută spre rugăciunile robilor tăi, ceea ce ești cu totul fără de prihană, potolind pornirile cele rele împotriva noastră, din tot necazul izbăvindu-ne pe noi; că pe tine singură te avem ancoră tare și neclintită și a ta ocrotire am dobândit. Să nu fim rușinați, Stăpână, cei ce te chemăm pe tine. Grăbește spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credință: Bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, apoi:

Slavă..., glasul al 6-lea:

Risipind bogăția darului celui părintesc, am păscut eu, ticălosul, împreună cu dobitoacele cele necuvântătoare și, poftind hrana lor, leșinam de foame, flămând fiind. Dar întorcându-mă la Tatăl cel milostiv, strig cu lacrimi: Primește-mă ca pe un argat, pe mine, cel ce cad la iubirea ta de oameni, și mă mântuiește.

Și acum..., a Născătoarei:

Făcătorul și Răscumpărătorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecul tău ieșind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi,

pe Adam l-a slobozit. Pentru aceasta ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te, Stăpână, folositoarea și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

Troparul: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară... (de 3 ori). Și cealaltă urmare a Privegherii, după obicei.

Iar de nu este Priveghere, se zice: troparul Învierii și al Născătoarei. Apoi Apolisul.

DUMINICA LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii, de două ori, Slavă... Și acum... al Născătoarei, și obișnuitele catisme. Polieleul, cei doi Psalmi obișnuiți, la care se adaugă și al treilea Psalm (136): La râul Babilonului... cu Aliluia, antifoanele și prochimenul glasului. Toată suflarea... Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței... Și acum... a Născătoarei, același glas: În cărările mântuirii...

Apoi stihira, glasul al 6-lea: Stih: Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta... La mulțimea faptelor mele... Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău... Și ecfonisul: Cu mila și cu îndurărilor...

Canoanele se pun: al Învierii, din Octoih, cu irmosul pe 4, al Crucii și al Învierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Triodului pe 6. Iar slujba de la Minei se cântă la Pavcerniță, vineri seara.

CANONUL

Alcătuire a lui Iosif

Irmos: Cântarea lui Moise...

Isuse, Dumnezeule, primește-mă acum și pe mine, cel ce mă pocăiesc, ca pe fiul cel risipitor; căci toata viața în nepăsare mi-am petrecut-o și pe Tine Te-am mâniat.

Rău am risipit dumnezeiasca bogăție, pe care mai înainte mi-ai dat-o; depărtatu-m-am de la Tine, necurat viețuind, milostive Părinte. Primește-mă dar și pe mine cel ce mă întorc.

Slavă...

Brațele părintești acum tinzându-le, primește-mă, Doamne, și pe mine ca pe desfrânatul, Preaîndurate: ca să Te slăvesc cu mulțumită.

Și acum..., a **Născătoarei**:

Arătându-Ți, Dumnezeule, toată bunătatea spre mine, treci mulțimea greșalelor mele, ca un făcător de bine; pentru dumnezeieștile rugăciuni ale Maicii Tale.

Catavasie :

Ajutor și acoperitor mi-a fost mie spre mântuire: Acesta este Dumnezeul meu, și-L voi preaslăvi pe El.

Cântarea a 3-a :

Irmos: Minteia mea cea neroditoare...

Ieșindu-mi cu totul din fire, ca un stricat la minte, m-am alipit de pricinuitoarii poftelor; dar mă primește, Hristoase, ca pe desfrânatul.

Urmând glasului celui pierdut, strig: greșit-am, Părinte, îmbrățișează-mă și pe mine ca pe acela și nu mă lepăda.

Slavă...

Întinzându-Ți, Hristoase, brațele Tale cu milostivire, primește-mă pe mine, care mă întorc din țara cea depărtată a păcatului și a patimilor.

Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești bună între femei, îmbogățește-mă, Preacurată, cu chipurile virtuților tale și pe mine, cel ce am sărăcit pentru păcate multe, ca să te slăvesc.

Catavasie :

Mintea mea cea neroditoare, aducătoare de roadă arat-o, Dumnezeule; Lucrătorule al virtuților, Săditorule al celor bune, cu milostivirea Ta.

SEDEALNA, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Grăbește de-mi deschide brațele părintești, că în desfrâu mi-am cheltuit viața. Căutând spre bogăția necheltuită a îndurărilor Tale, Mântuitorule, nu-mi trece cu vederea acum inima mea sărăcită; că Ție, Doamne, cu umilință strig: Greșit-am, Părinte, la cer și înaintea Ta.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce nu știi de mire, curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care singură ești ocrotire și acoperământ credincioșilor, izbăvește de primejdii și de neazuri și de cumplitele nevoi pe toți cei ce-și au nădejdea spre tine, Fecioară; și cu dumnezeieștile tale rugăciuni mântuiește sufletele noastre.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Nașterea Ta cea din Fecioară...

Bogăția bunătăților ce mi-ai dat, cerescule Părinte, am risipit-o rău, făcându-mă rob la cetățeni străini. Pentru aceasta strig: Greșit-am Ție, primește-mă ca odinioară pe desfrânatul, întinzându-mi brațele Tale.

La toată răutatea m-am robit, plecându-mă ca un ticălos făcătorilor de poftă, și din firea mea ieșindu-mi prin nebăgare de seamă, miluiește-mă, Mântuitorule, cerescule Părinte, pe mine, cel ce scap la îndurările Tale cele multe.

Slavă...

De toată rușinea m-am umplut, necutezând a căuta la înălțimea cerului, că fără socoteală m-am plecat păcatului. Iar acum întorcându-mă, cu umilință strig: Greșit-am Ție, Împărate al tuturor, primește-mă.

Și acum..., a Născătoarei:

Ajutătoarea oamenilor, nădejdea cea tare a tuturor creștinilor, scăparea celor ce se mântuiesc, Precurată Fecioară, mântuiește-mă cu rugăciunile tale cele de maică, și vieții celei ce va să fie mă învrednicește.

Catavasie:

Nașterea Ta cea din Fecioară, proorocul mai înainte văzând-o, a propovăduit strigând: Auzit-am auzul Tău și m-am temut; că de la miazăzi și din muntele cel sfânt și umbrit ai venit, Hristoase.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Noaptea trecând..

Robitu-m-am cetățenilor celor străini, și în țară stricăcioasă m-am depărtat, și de rușine m-am umplut; iar acum, întorcându-mă, strig Ție, îndurate: Greșit-am.

Deschide-mi acum milostivirea cea părintească, mie, celui ce mă întorc de la răutăți, cerescule Părinte, și nu mă lepăda, Cel ce ai prisositoare milă.

Slavă...

Nu cutez a căuta sus la înălțime, că Te-am mâniat pe Tine, Hristoase, fără măsură; dar, știind milostivirea Ta, Îndurate, strig Ție: Greșit-am, milostivește-Te și mă mântuiește.

Și acum..., a Născătoarei:

Preasfântă Fecioară plină de dar, ceea ce ai născut curățirea tuturor, ușurează povara cea grea a păcatelor mele, cu rugăciunile tale.

Catavasie:

Noaptea trecând, s-a apropiat ziua și lumina în lume a strălucit. Pentru aceasta Te laudă cetele îngerești și Te slăvesc pe Tine, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Adâncul păcatelor mă cuprinde pururea și furtuna greșalelor mă cufundă; îndreptează-mă la limanul vieții, Hristoase Dumnezeule, și mă mântuiește, Împărate al slavei.

Bogăția părintească am risipit-o rău și, sărăcind, m-am umplut de rușine, rob făcându-mă gândurilor celor neroditoare. Pentru aceasta strig Ție, Iubitorule de oameni, îndurându-Te, mântuiește-mă.

Slavă...

Pe mine cel rupt de foamea a tot felul de bunuri și înstrăinat de la Tine, Preabunule, miluiește-mă și mă mântuiește, Hristoase acum, pe mine cel ce mă întorc și laud iubirea Ta de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Stăpînă, ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul și Domnul, mântuirii învrednicește-mă; că am sărăcit de tot felul de bunătăți, Fecioară curată, ca să laud măririle tale.

Catavasie:

Întru adâncul păcatelor sunt cuprins, Mântuitorule, și în marea vieții mă cufund; dar precum ai scos pe Iona din chit, așa mă scoate și pe mine din patimi, și mă mântuiește.

CONDAC, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

De la părinteasca slavă a Ta depărtându-mă neînțelepțește, în răutăți am risipit bogăția ce mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc Ție: Greșit-am înaintea Ta, Părinte îndurate. Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă fă ca pe unul din argații Tăi.

ICOS

Să auzim Scripturile Mântuitorului nostru, Care ne învață totdeauna cu glasul Său, despre cel ce a fost desfrânat și în urmă iarăși s-a înțelepțit; și cu credință să urmăm pocăinței bune a acestuia; și, Celui ce știe toate cele ascunse, cu inimă smerită să strigăm: Greșit-am Ție, Părinte îndurate, și nu suntem vrednici nici odinioară să ne chemăm fii ai Tăi, ca mai înainte; ci, ca Cel ce ești din fire iubitor de oameni, Tu primește-ne și ne fă ca pe unul din argații Tăi.

SINAXAR

LA DUMINICA FIULUI RISIPITOR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi facem pomenire de pilda Fiului risipitor din Sfânta Evanghelie, pe care dumnezeieștii noștri Părinți au așezat-o în a doua Duminică a Triodului.

Sunt unii oameni care, cunoscând că au săvârșit multe fapte rele, ca au trăit din tinerețe în chip destrăbălat, că și-au petrecut viața în beții și desfrânări și că au căzut astfel în adâncul păcatelor, ajung în deznădejde, care este odrasla mândriei. Din pricina deznădejdii nu vor cu nici un chip să se mai sârguiască să fie virtuoși, așa că săvârșesc un roi de păcate și cad mereu în aceleași și în mai mari decât acestea. Sfinții Părinți, purtându-se față de astfel de oameni cu multă dragoste și părintește și voind să-i scoată din deznădejde, au așezat acum, după pilda Vameșului și a Fariseului, pilda Fiului risipitor. Prin aceasta ei le smulg din rădăcină păcatul deznădejdii și-i ridică iarăși spre săvârșirea virtuții; arată prin Fiul cel risipitor, oamenilor încărcăți cu multe păcate, îndurarea iubitoare de oameni și preabună a lui Dumnezeu; înfățișează prin pilda spusă de Hristos că nu este niciun păcat care să biruiască voința cea iubitoare de oameni a Domnului.

Doi sunt fiii omului, adică ai Cuvântului lui Dumnezeu întrupat: dreptii și păcătoșii. Fiul cel mai mare este omul care stăruie totdeauna în poruncile și în calea bună a lui Dumnezeu și niciodată nu se depărtează de El. Fiul cel mai tânăr este omul care a poftit păcatul, care a tăgăduit prin fapte rușinoase împreună-viețuirea cu Dumnezeu, care a trăit în chip desfrânat, cheltuind iubirea de oameni ce o avea Dumnezeu pentru el, care n-a păstrat în el întreg chipul lui Dumnezeu, care a urmat vicleanului diavol, care a slujit, prin plăcerile sale, voinței diavolului, care n-a putut să-și sature pofta. În adevăr păcatul este fără de saț; prin deprindere, păcatul incintă, prin ceea ce este vremelnic, face plăcere. El se aseamănă cu roșcovele, mâncarea porcilor. Roșcovele, în adevăr, la început sunt dulci, dar mai pe urmă sunt amare și asemănătoare paielor. Tot așa este îndeobște și păcatul. Dar fiul cel risipitor, pentru că pierise de foamea virtuții, și-a venit îndată în fire și vine la tatăl său zicând: Tată, am păcătuit la cer și înaintea ta! Nu mai sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău! Tatăl îl primește pe cel ce se căiește; nu-l ține de rău; dimpotrivă, îl strânge la piept și-l îmbrățișează, arătându-i îndurările Sale dumnezeiești și părintești. Îi dă haină, adică Sfântul Botez, pecete și inel, adică harul Preasfântului Duh. Pe lângă aceasta îi dă și încălțăminte, ca să nu mai fie vătămate umbletele sale cele după voia lui Dumnezeu de șerpi și de scorpioni, ci mai degrabă să poată zdrobi capetele lor. În urmă, Tatăl, cuprins de mare bucurie, junghie pentru el vițelul cel gras, adică pe fiul Său Unul-Născut, și îi dă să se împărtășească cu trupul și sângele Lui. Fiul cel mai mare, minunându-se de milostivirea nemăsurată a Tatălui, cârtește. Dar Tatăl cel iubitor de oameni îi închide gura, întorcându-l de la gândurile lui cu liniște, prin vorbe blânde și binevoitoare, spunându-i: «Tu totdeauna ești cu Mine; tu trebuia să te bucuri și să te veselești împreună cu Tatăl tău, căci acest fiu al Meu a fost mai înainte mort prin păcat și a înviat, căindu-se de toate cele ce fără de judecată le săvârșise ; a fost pierdut, pentru că s-a îndepărtat de Mine prin deprinderea plăcerilor, dar a fost găsit de Mine, care am suferit din adâncul inimii pentru el și l-am chemat înapoi prin dragostea sufletului Meu» .

Această pildă poate să se ia și despre poporul evreu și despre noi.

Sfinții Părinți deci au rânduit în această Duminică pilda Fiului risipitor pentru această pricină; ca să curme deznădejdea și teama de a ne apuca de fapte bune și ca să îndemne spre pocăință și căință pe păcătos, ca și pe fiul cel desfrânat. În adevăr, căința este cea mai bună armă și o pavază puternică pentru înlăturarea săgeților vrăjmașului.

*Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeule nostru, miluiește-ne pe noi.
Amin.*

Cântarea a 7-a:

Irmos: Heruvimilor asemănându-se...

Desfătărilor trupești m-am plecat în chip ticălos și m-am făcut rob cu totul născocitorilor de pofte; și m-am înstrăinat de la Tine, Iubitorule de oameni; iar acum strig cu glasul celui rătăcit: Greșit-am, Hristoase, nu mă trece cu vederea, ca Cel ce ești singur milostiv.

Nicicum îndrăznind a căuta la înălțimea cerului, strig Ție, Împărate al tuturor; căci cu nepriceperea eu însumi Te-am mâniat, nebăgând seamă de poruncile Tale. Pentru aceasta, ca Cel ce ești singur bun, nu mă lepăda pe mine de la fața Ta.

Slavă...

Cu rugăciunile apostolilor și ale proorocilor, ale cuvioșilor și ale cinstiților mucenici, și ale dreptilor, iartă-mi, Doamne, toate câte am greșit, mâniind, Hristoase, bunătatea Ta; ca să Te laud întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat mai strălucită decât heruvimii și serafimii și decât toate oștile cerești, cu aceștia roagă pe Dumnezeu Cuvântul Tatălui Celui fără început, pe Care L-ai întrupat, Preacurată, ca toți să ne învrednicim de bunătățile cele veșnice.

Catavasie:

Heruvimilor asemănându-se tinerii, în cuptor dănțuiau, strigând: Bine ești cuvântat, Dumnezeule, că în adevăr și judecată ai adus asupra-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cel ce ești prealăudat și preaslăvit întru toți vecii.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Cel ce a închipuit...

Cel ce Te-ai pogorât pe pământ cu sărăcie de bună voie, ca să mântuiești lumea, pentru multa milostivire, pe mine, cel ce am sărăcit acum de toată fapta bună, mântuiește-mă ca un milostiv.

De la poruncile Tale depărtându-mă, m-am făcut rob înșelătorului în chip ticălos. Iar acum întorcându-mă, primește-mă, ca odinioară pe desfrânatul, pe mine cel ce cad înaintea Ta, cerescule Părinte.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Supunându-mă gândurilor celor de stricăciune făcătoare, m-am întunecat și de la Tine m-am depărtat, cu totul ieșindu-mi din minte, Îndurate. Pentru aceasta pe mine, cel ce cad cu pocăință înaintea Ta, mântuiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei:

Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești singură îndreptarea celor căzuți, îndreptează-mă și pe mine, cel zdrobit cu tot felul de păcate și smerit.

Catavasie:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug, lui Moise, minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, laudați-L, binecuvântați-L, și-L preainălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Dintre pământeni cine a auzit...

Vezi-mi, Hristoase, necazul inimii, vezi întoarcerea mea, vezi-mi lacrimile, Mântuitorule, și nu mă trece cu vederea pe mine, ci mă îmbrățișează iarăși cu milostivire, numărându-mă împreună cu mulțimea celor mântuiți; ca să laud cu mulțumire milele Tale.

Ca tâlharul Te rog, pomenește-mă; ca vameșul întristându-mă, mă bat în piept și strig: Milostivește-Te; primește-mă, Preaîndurate, ca pe cel desfrânat, pe mine cel ce mă întorc de la toate răutățile mele, Împărate al tuturor; ca să laud plecăciunea Ta cea preamultă.

Suspină acum suflete al meu preaticăloase, și strigă lui Hristos: Doamne, Cel ce ai sărăcit de a Ta voie pentru mine, Însuți Tu mă îmbogățește pe mine cel sărăcit de toată fapta bună, cu bogăția bunătăților, ca un singur bun și milostiv.

Slavă...

Veselia pe care ai făcut-o oarecând, Bunule, pentru întoarcerea cea de voie a fiului pierdut, fă-o acum și cu mine, păcătosul, întinzându-mi cinstitele Tale brațe; ca, mântuindu-mă, să laud bunăvoința Ta cea preamultă.

Și acum..., a Născătoarei:

Cu luminatoarele tale rugăciuni, Fecioară, te rog luminează-mi ochii cei înțelegători, care sunt întunecați cu răutatea, și la calea pocăinței mă povățuiește. Ca după datorie să te laud pe tine, ceea ce ai întrupat mai presus de cuvânt pe Cuvântul.

Catavasie:

Dintre pământeni cine a auzit una ca aceasta; sau cine a văzut vreodinioară: Fecioară să se fi aflat având în pânțece, și fără durere să fi

născut prunc? În acest chip este minunea ta, și pe tine, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, Marie, te mărim.

LUMINÂNDA

A Învierii din Octoih, apoi a Triodului:

Podobie: Femei, auziți glas...

Bogăția harului, pe care mi-ai dat-o, Mântuitorule, ducându-mă în țări străine eu ticălosul, rău am cheltuit-o, viețuind desfrânat, și am risipit-o demonilor, înșelându-mă; dar acum întorcându-mă, primește-mă ca pe desfrânatul, Părinte, îndură-te și mă mântuiește.

Slavă...

Risipit-am avuția Ta, Doamne, cheltuind-o, și m-am supus eu, ticălosul, demonilor în chip viclean; dar Tu, preamilostive Mântuitorule, îndură-Te de cel desfrânat și curățește pe cel spurcat, dându-mi haina cea dintâi a Împărăției Tale.

Și acum..., a Născătoarei:

Sfântă Maică Fecioară, binevestirea cea mare a apostolilor și a mucenicilor, a proorocilor și a cuvioșilor, fă milostiv nouă, robilor tăi, pe Fiul tău și Domnul, de Dumnezeu Născătoare, când va șede să judece pe fiecare după vrednicie.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8: 4 ale Învierii, 1 a lui Anatolie din Octoih și 3 ale Triodului, aceste idiomele:

Glasul al 2-lea:

Glasul desfrânatului aduc Ție, Doamne, greșit-am înaintea ochilor Tăi, Bunule; risipit-am bogăția darurilor Tale; dar mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Glasul al 4-lea:

Stih: *Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalță-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit! (Psalm 9:32).*

Ca fiul cel desfrânat am venit, Îndurate, și eu, care toată viața o am cheltuit în țări străine; risipit-am bogăția pe care mi-ai dat-o, Părinte; primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă miluiește.

Glasul al 8-lea :

Stih: *Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Psalm 137:1).*

Cheltuind în desfrânări averea părintească și risipind-o, pustiu m-am făcut, sălășluindu-mă în țara cetățenilor vicleni; dar, neputând răbda mai mult locuirea împreună cu ei, întorcându-mă strig Ție, înduratului Părinte: Greșit-am la cer și înaintea Ta. Și nu sunt vrednic să mă chem fiul Tău; fă-mă ca pe unul din argații Tăi, Dumnezeule, și mă miluiește.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Bunule Părinte, depărtatu-m-am de la Tine, dar nu mă părăsi, nici nu mă arăta netrebnic Împărăției Tale. Vrăjmașul cel cu totul viclean m-a dezbrăcat și mi-a luat bogăția; darurile cele sufletești le-am risipit ca un desfrânat. Deci sculându-mă și întorcându-mă către Tine strig: Fă-mă ca pe unul din argații Tăi, Cel ce pentru mine Ți-ai întins pe cruce preacuratele Tale mâini ca să mă scoți de la fiara cea cumplită și cu haina cea dintâi să mă îmbraci, ca un singur mult-Milostiv.

Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și apolisul. Apoi obișnuita Litie, în pridvor, la care se cântă și Slavă... Și acum... cu stihira Evangheliei de la Utrenie.

Apoi se citește învățătura Cuviosului Teodor și celelalte, ca la Duminica Vameșului și a Fariseului. Ceasul întâi și apolisul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih pe 6, și din Triod, Cântarea a 6-a pe 4.

Prochimenul glasului de rând.

Apostolul din Epistola către Corinteni;

Evangelhia de la Luca (cap. 15).

Chinonicul: *Lăudați pe Domnul din ceruri* (Psalm 148:1).

Se cuvine a ști:

Ca în săptămâna lăsatului sec de carne se lasă, din Psaltire, o catismă de la Utrenie și se citește la Vecernie. Nu se citesc nici Mijloceaturile și nici Canonul de rugăciune al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de la Pavecerniță. Iar Pavecernița se citește cea mică. La fel se face și în săptămâna brânzei, afară de miercuri și vineri; despre care vezi însemnarea de la aceste zile.

Să se știe: Că slujba sfinților ce vor cădea în Sâmbăta și Duminica lăsatului sec de carne se cântă, mai înainte, la Pavecernițele ce au trecut.

Asemenea se face și în Sâmbăta și în Duminica lăsatului sec de brânză, sau cum va voi cel mai mare; afară de cazul când s-ar întâmpla pomenirea vreunui sfânt mare, sau hramul bisericii.